

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4522/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Златковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марјан Божиловић, адвокат из ..., ради узнемиравања права својине, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 502/15 од 13.07.2015. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 502/15 од 13.07.2015. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ решење Вишег суда у Врању Гж 502/15 од 13.07.2015. године у ставу првом изреке и решење Основног суда у Врању П 2592/13 од 20.11.2013. године и предмет враћа првостепеном суду на одлучивање о тужбеном захтеву.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању Гж 502/15 од 13.07.2015. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Врању П 2592/13 од 20.11.2013. године, којим се тај суд огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и одбацио тужбу тужиоца, док је ставом другим изреке укинута решење првостепеног суда П 2592/13 од 14.04.2015. године, којим је одлучено о трошковима поступка и предмет враћен истом суду на поновно одлучивање у том делу.

Против решења другостепеног суда, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио и да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажним решењем Основни суд у Врању се огласио апсолутно ненадлежним за одлучивање по тужбеном захтеву којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да уклони бесправно подигнуту монтажну гаражу прислоњену на зид тужиочевог стана са северне стране стамбене зграде и да на тај начин престане са узнемиравањем тужиоца у вршењу права својине на стану. Како побијана одлука одступа од судске праксе о надлежности суда за одлучивање у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари, Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану одлуку на основу члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

Тужбом у овој правној ствари тужилац је навео да је тужени бесправно подигао металну гаражу која је прислоњена уз северни зид тужиочевог стана са северне стране стамбене зграде, па се накупљена атмосферска вода са крова гараже слива директно на спољни зид његовог стана, због чега се ствара влага и непријатан мирис, па је предложио да суд донесе пресуду којом ће се обавезати тужени да уклони наведену бесправно подигнуту гаражу и да престане са узнемиравањем тужиоца у мирном коришћењу свог стана. Побијаном одлуком тужба тужиоца је одбачена, због апсолутне ненадлежности суда. У образложењу побијане одлуке се наводи да се ради о захтеву који у складу са одредбом 22. Закона о уређењу судова, не спада у судску надлежност. Судови закључују да се у конкретном случају ради о управној ствари, за чије је решавање надлежан управни орган, а не суд, имајући у виду да је решењем од 05.10.2012. године, грађевинска инспекција покренула управни поступак против власника металних монтажних гаража, који по основу уговора о закупу јавних површина закљученим са ЈП „Нови дом“, држе спорне гараже са северне стране стамбене зграде тужиоца, ради њиховог уклањања, с обзиром да су исте постављене без претходно прибављеног одобрења. На основу изнетог, применом члана 16. ЗПП, одлучили су као у изреци побијане одлуке.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом основано указује на погрешну примену права.

Наиме, одредбом члана 22. Закона о уређењу судова јесте прописано да основни суд у првом степену суди у грађанско правним споровима за које није надлежан неки други суд, што је у складу и са чланом 1. Закона о парничном поступку. Међутим, ради оцене да ли се у конкретном случају ради о спору у смислу члана 1. ЗПП, судови су морали имати у виду и одредбу члана 5. став 1. Закона о основама својинскоправних односа („Сл. лист СФРЈ“ бр.6/80 и 36/90, „Сл. лист СРЈ“ бр.29/96 и „Сл. гласник РС“ бр.115/2005), којом је прописано да је власник непокретности, при коришћењу своје непокретности, дужан да се уздржава од радњи и да отклања узроке који потичу од његове непокретности, којима се отежава коришћење других непокретности (преношење дима, непријатних мириса, топлоте, чађи, потреса, буке, отицања отпадних вода и сл.), преко мере која је уобичајена с обзиром на природу и намену непокретности и на месне прилике или којима се проузрокује знатнија штета. Применом члана 156. Закона о облигационим односима, свако може захтевати од другог да уклони извор опасности од кога прети знатнија штета њему или неодређеном броју лица.

Имајући у виду наведене законске одредбе, као и предмет тражене правне заштите у овој правној ствари – уклањање спорне гараже, као (евентуалног) извора опасности и узрока настанка штете на стану тужиоца, произилази да се у конкретном случају ради о грађанскоправном спору, за који јесте надлежан суд опште надлежности. Околност што је надлежни орган управе покренуо поступак против власника гаража, које су прислоњене уза зид стамбене зграде тужиоца, међу којима је и гаража туженог, не представља препреку за вођење спора у овој правној ствари, нити утиче на надлежност суда за одлучивање по постављеном тужбеном захтеву, иако је циљ оба поступка њихово уклањање, с обзиром да управни орган води поступак јер су гараже подигнуте без претходно прибављеног одобрења за градњу, док тужилац тужбом тражи уклањање гараже из разлога што она представља извор опасности и узрок настанка штете на стану тужиоца (влага и непријатан мирис у стану од атмосферске воде која се са крова гараже слива на спољни зид стана тужиоца).

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком погрешно одбачена тужба тужиоца и утврђено да је суд апсолутно ненадлежан за одлучивање о постављеном тужбеном захтеву, па је применом члана 415. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

У поновном поступку првостепени суд ће одлучити о основаности тужбеног захтева, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом правилном применом материјалног права донети нову и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић